

at et Forslag om nu at indbringe et Dyrtids-tillæg paa Finantsloven ikke kunde vente nogen Understøttelse fra min Side her i Thinget, men kun af mig kunde fraraades. Et æret Medlem fra Kjøbenhavn (Bloug) har bemærket, at man ikke ved 1ste Behandling vidste eller kunde vide, at Regjeringen ikke ønskede Medsættelsen af noget Udvalg til Behandling af Finantsloven. Denne Bemærkning foranlediger mig til at gjøre opmærksom paa, at, saavidt mig bekendt, har det altid været Vedtægt, at Regjeringen ikke udtalte sig angaaende Spørgsmaalet om Medsættelse eller Ikke-Medsættelse af Udvalg. Men selv om en saadan Vedtægt ikke havde eksisteret og jeg altsaa frit kunde have udtalt mig om Spørgsmaalet her, vilde jeg paa ingen Maade have fraraadet Medsættelse af et Udvalg, men ganske vist vilde jeg bestemt have fraraadet Medsættelse af et Udvalg med det bestemte Formaal at indbringe Dyrtidsstilløget paa Finantsloven. Allerede da to ærede Ordførere for Flertallet havde haat Ordet og den ærede Ordfører for Mindretallet havde negtet at modtage Ordet, var jeg i Begreb med at ville udtale den Bemærkning, jeg nu har gjort; men da jeg saae, at Andre ønskede Ordet, opsatte jeg det, indtil disses Udtalelser havde fundet Sted. Det, der fremkom senere, angik imidlertid jo absolut ikke Spørgsmaalet om Ansætteligheden af Vædringer paa Finantsloven paa dette Stadium eller ikke. Der fremkom adskillige Bemærkninger, som nok kunde friste mig til en Kontrabemærkning, saafom blandt Andet en Bemærkning, der fremkom fra det ærede 1ste Medlem for 10de Kreds (Jesæn) om, at visse Udgifter paa Marineministeriets Budget efter hans Formening rettelig burde henføres til andre Ministeriers Konti paa Finantsloven. Det er jo et Spørgsmaal, der baade direkte og indirekte vedkommer Finantsministeren, forsaavidt som Finantsloven dog, hvad Formen angaar, nærmest betragtes som beroende paa ham. Men det vedkommer ogsaa direkte Finantsministeren, idet det ærede Medlem ønskede en af de Postter, forsaavidt den overhovedet skulde finde Plads paa Finantsloven, oversført fra Marineministeriets Konto til Finantsministeriets. Jeg vil kun itide gjøre en Indvending imod, at man forsøger at komme ind paa denne Vej, idet jeg vel turde antage, at den vilde føre meget vidt. Jeg ser ikke rettere, end at, naar Udgifterne til Udrustning af et Orlogsskib, som nærmest havde for Die at varetage Interesserne i Bestindien skulde henføres til Finantsministeriets Budget, medens Udgifterne til et Skib, der skal værne mod Overtagelse fra fremmede Fiskeres Side under Island, formodentlig skulde findes paa Justitsministeriets eller det islandste Ministeriums Konto, og, forsaavidt det var paa Bestyksten af Island, paa Indenrigsministeriets,

vilde Konsekventen ogsaa være den, at, naar et Orlogsskib overhovedet gik ud for at vise Flaget, for i et eller andet Mellemværende med civiliserede eller uciviliserede Nationer at hævde Landets Anseelse, maatte den Del af Udrustningskontoen komme paa Indenrigsministeriets Budget. Jeg tror ikke, at Gjennemførelsen af det ærede Medlems Tanker vil føre til en god Orden paa Finantsloven, og som Bogter for Finantslovens hensigtsmæssige Form maa jeg altsaa paa Forhaand gjøre Indsigelse derimod. — Der fremkom ogsaa en anden lille Bemærkning fra det ærede Medlem om, at man havde samlet sig sammen til at bevilge en Geseiter og to Mand mere for at lægge Baand paa Bagabonderingen indover vor syblige Grænse. Jeg vil dog bemærke, at denne ene Geseiter og to Mand ere nødtvungen til, som Vedkommende, hjem Tilhøret paahviler, har begjæret, og det er altsaa ikke en af de Postter, hvor man har maattet slaa af paa sine Ønster. Jeg har Grund til at antage, at netop dette Maal af Forøgelse af Mandstabet er det, der er passende for det, man ønsker at opnaa. Endnu skal jeg kun til den ærede Ordfører udtale, at han maa være overbevist om, at Regjeringens Interesse for Gjennemførelsen af de to Spørgsmaal, som særlig have ligget Udvalgets Flertal paa Sinde, Lønningstilløget til Embedsmændene og Sikringen af Universitetets økonomiske Forhold, ikke paa nogen Maade er mindre end det ærede Flertals, saaledes som den ærede Ordfører har gjort sig til Talsmand for det.

Ordføreren: Hvilken Mening Udvalget, inden det havde sin Konference med den høitærede Conseilspræsident, kunde have Grund til at danne sig om, hvorledes Regjeringen vilde stille sig til et Forslag om at indbringe Dyrtidsstilløget paa Finantsloven, er Noget, som jeg ikke skal diskutere her. Det forekommer mig ikke at have nogen særlig Vigtighed. Det Vigtige er den Maade, hvorpaa den høitærede Conseilspræsident endelig har udtalt sig, og ligesom der ikke mellem os indbyrdes har været nogen Tvivl om, at Udvalgets Bemærkninger i den Henseende i det Betænkning have været fuldt besøgte ved, hvad der foregik, saaledes har den høitærede Conseilspræsident yderligere idag sagt det Samme, saa at der i den Henseende ikke kan være nogen som helst Tvivl. Jeg kan kun med den største Glæde acceptere den Erklæring, der i dette Tilfælde fremkom fra den høitærede Conseilspræsidents Side om, at vi kunne være forvisede om, at Regjeringen omfatter de Sager, der have ligget os paa Hjerte, med den samme Interesse som vi. Det er en Uttring, jeg tror, vi maa modtage med den største Tilfredsstillelse. — Med Hensyn til, hvad et æret Medlem (Falleisen) yttrede angaaende den